

Hij zweeg. Maar zijn oogen keken haar doordringend aan. Zij sloeg met haar hand op de tafzij van haar rokje.

„Ik ga maar naar huis,” zei ze eindelijk en stond op.

Hij antwoordde niet.

„Breng je me niet een eindje?” vroeg zij.

„Neen; ik heb er vanavond geen lust in.”

Zij legde in een plotselinge beweging haar handen op zijn schouders en keek hem aan met haar donkere en toch zoo lichte oogen.

„Waarom niet?”

Hij werd bleek. Zijn handen omklemden haar schouders die hij naakt voelde onder de dunne stof.

„Je hebt me pijn gedaan.”

„Maar jongen.. Dat doe ik immers altijd, als ik van iemand houd..”

„Dus hoû je van me?” Hij hijgde.

Zij glimlachte alleen maar. Toen boog hij zijn hoofd tot haar over en kuste haar op de roode, warme lippen.

„Dat mag je niet doen....” weerde zij zachtjes af.

„En je houdt van me....”

„Er zijn zooveel manieren om van een man te houden.”

„Mijn God, je plaagt, je kwelt me, Eveline!”

Zij streek met haar hand langs zijn wangen.

„Laten we nog even gaan zitten, Taco,” zei ze zacht, „want je moet me niet verkeerd begrijpen. En ik wil je alles uitleggen, zoo goed als ik kan.”

Hij wilde naast haar op de canapé gaan zitten, maar zij wees hem een stoel tegenover haar aan.

„Ik heb natuurlijk 'al lang begrepen,” begon zij, „dat je.... dat je van me houdt. Je hebt me daar straks coquet genoemd. Dat ben ik; en soms schaam ik er mij vreeselijk over; maar heelemaal schuldig ben ik toch niet, als je met „coquet” bedoelt: een man gek op je maken, voor wien je toch niets voelt. Want dat is niet waar.”

„Eveline....”

„Stil, laat me nu uitspreken. Ik vind 't moeilijk genoeg. Je moet me niet in de rede vallen, Ik hoû van je, Taco....” Haar stem klonk liefkoozend zacht. „Maar zóó heb ik al zoo dikwijls van een man gehouden en elke keer ging het voorbij. Het is geen groote liefde, en ook geen groote hartstocht. Misschien vind je 't vreemd, dat ik dat allemaaaal zoo goed weet. Maar ik ben vijf en twintig jaar, en ik leef bewuster dan de andere meisjes.”

„Heb je dan nooit een groote liefde voor een man gevoeld?” — Hij vroeg het alsof zijn leven er van af hing. Zijn bloed klopte tot barstens toe in zijn slapen.

„Wat doet dat er nu toe? Voor jou voel ik 't niet; dat weet ik zeker. En ik vind het eerlijker om 't je te zeggen. Je mag je geen illusies maken, Taco. Ik kan ze niet vervullen.”

Haar stem klonk zacht, bijna teeder.

„Och, ik wist 't wel.” Met een gedempte kreet stond hij op. „Dat 't niet voor mij is.... God, nooit voor mij zal zijn, ik wist 't wel!”

„Maar jongen, luister nu.”

„Neen, ik wil niet luisteren!” Hij liep driftig op en neer. „Wat valt er nu te luisteren.... het is toch duidelijk genoeg! Natuurlijk was 't weer te mooi; verd.... stommeling die ik was, om ook zoo iets te droomen. Och, een gek ben ik altijd geweest! En je hebt gelijk: ten slotte heeft ieder mensch het lot dat hij verdient. Je hebt geen waarder woord gezegd....”

Zij stond nu ook op. „Lieve Taco....”

„Moet je nu weg? en natuurlijk kom je nooit weer terug, nooit meer?!” kreet hij.

„Dat heb ik toch niet gezegd. Heel graag wil ik nog eens terugkomen. En we kunnen toch als vrienden met elkaar omgaan. Waarom zouden we ons dat afnemen, dat, wat we toch.... allebei....” Zij verwarde zich in haar woorden.

„Denk je, dat ik 't ook niet vreeselijk zal vinden, je nooit weer te zien? Och God,